

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RON, MERCEDES

Spune-mi în șoaptă / Mercedes Ron ; trad. din lb. spaniolă:
Elena-Anca Coman. - București : Bookzone, 2024
ISBN 978-630-305-343-1

I. Coman, Elena-Anca (trad.)
821.134.2

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

DÍMELO BAJITO

Copyright © 2020 Mercedes Ron
Copyright © 2020 Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

MERCEDES RON

SPUNE-MI
în
șoaptă

Traducere din limba spaniolă
Elena-Anca Coman

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Prolog

KAMI

Încă-mi amintesc ziua aceea de parcă ar fi astăzi. Mă treziseram la douăsprezece fix, așa cum stabiliserăm, iar asta deja mă făcea să mă simt agitată. Nu mă lăsașeră niciodată să stau trează până atât de târziu: la ora zece deja trebuia să număr oi... dar nu în noaptea aceea, nu în ziua aceea. Mi-am scos lanterna roz, de care eram foarte mândră, fără să-mi pese că Taylor râdea de ea, și am vârat-o în ghiozdan. Eram deja îmbrăcată și a trebuit să-mi fac doar cozile. Pe atunci aveam zece ani și așa era ultima modă. Am scos capul pe fereastră și am zâmbit când am văzut cum, în depărtare, o lanternă se aprindea și se stingea la o fereastră de la etajul casei vecinilor mei. Acela era semnalul.

Cu furnicături în stomac, am scos sfoara cu noduri de sub pat și, așa cum mă învățase Taylor, am legat-o de piciorul mesei. După ce am verificat că era prinsă bine, am scos frânghia pe fereastră și am tras adânc aer în piept ca să-mi fac curaj. Noaptea aceea avea să fie cea mai tare: urma să ne furișăm în casa domnului Robin și să-i furăm toată ciocolata pe care o ținea ascunsă în pivniță. Domnul Robin era un bătrân morocănos, proprietarul magazinului de ciocolată din orașel și cea mai zgârcită persoană pe care o cunoscusem vreodată. Ne arăta mereu dulciurile care-i erau aduse acasă, dar cretinul nu ne dădea niciodată mai mult de o acadea și era

evident că ne ura pe mine și pe frații Di Bianco: Taylor și Thiago.

Taylor era de-o seamă cu mine și era tovarășul meu în toate aventurile mele, iar Thiago... Ei bine, și el fusese, dar de când împlinise treisprezece ani hotărâse să înceteze cu, citez, „prostiile de copii mici”. Dar nu și în noaptea aceea; în noaptea aceea decisese să ne însoțească, iar eu știam că, deși își dădea aere și ne amintea mereu că era deja adolescent, era la fel de emoționat ca noi.

Am ieșit pe fereastră și, exact când eram pe la mijlocul sforii, i-am auzit venind pe prietenii mei.

— Haide, Kamî, că o să ne prindă! mi-a strigat încetișor Taylor, iar asta m-a agitat și mai mult.

— Vin, vin! am răspuns grăbindu-mă și având grijă să nu mor în timp ce coboram.

Casa era foarte mare, iar camera mea se afla la etajul al doilea, așa că era o porțiune lungă, așa de lungă încât a trebuit să legăm trei sfori ca să ne improvizăm o asemenea scară.

— Kam, grăbește-te! a zis o voce diferită.

Thiago, singurul în stare să mă facă să plâng și să mă înfurii, singurul care mă striga Kam.

Cumva îmi dorisem întotdeauna să-i demonstrez că sunt la fel de curajoasă ca ei doi, că nu sunt o fetiță proastă și mofturoasă, în ciuda codițelor mele și a hainelor cu care mă îmbrăca mama, dar orice aș fi făcut nu conta. Nu conta pe câte gângăanii aș fi pus mâna, cât aș fi scuipat, câte aventuri aș fi trăit cu ei, Thiago râdea mereu de mine și mă făcea să mă simt mică. Așa că am detestat momentul când m-a luat de mijloc și m-a dat jos, nerăbdător, când mai aveam doar o jumătate de metru până să ajung pe sol.

— N-o să renunți acum, nu-i așa, prințesă? mi-a zis, cu privirea năzdrăvană pe care o moștenise și fratele lui.

Diferența este că, atunci când Taylor mă privea, mă făcea să mă simt liniștită și capabilă de orice, pe când, dacă Thiago era cel care-și ațintea ochii verzi asupra mea, dorința febrilă de a-l impresiona pe fratele mai mare puneă stăpânire pe mine.

— Nu-mi spune așa, știi că am urât asta întotdeauna, i-am răspuns îndepărtându-mă.

El a întins o mână și m-a tras de una dintre codițe.

— Atunci de ce umbli cu vechiturile astea? a spus smulgându-mi una din panglici.

Din fericire, elasticul a rămas la locul lui.

— Dă-mi-o înapoi! i-am zis supărată.

El a râs de mine și și-a vârât panglica în buzunar.

— Las-o, T, o s-o faci să plângă, a zis Taylor luându-mă de mână și trăgându-mă.

I-am strâns-o cu putere, detestând lacrimile care amenințau să se reverse. L-am urmat pe Taylor și am început să alergăm. Thiago a devenit serios și și-a adoptat rolul de frate mai mare când am ajuns la pâraul care despărțea casele noastre de cea a vecinului zgârcit. Cum pâraul era foarte îngust, cu o zi în urmă puseserăm o tablă pe care să o folosim drept pod ca să putem trece. Lui Taylor nu-i plăcea deloc apa de când era să se înece, așa că Thiago a traversat primul, ca să ne ajute. Când am refuzat mâna cu care a încercat să mă ajute, jur că am văzut o urmă de mândrie în ochii lui verzi.

La scurt timp ne aflam lângă casa domnului Robin. Totul era atât de emoționant... Pentru o copilă de zece ani, era cel mai mare act de curaj posibil.

Thiago s-a aplecat lângă ferestruica spartă de la parterul casei. Geamul îl spărseserăm noi jucându-ne cu mingea și domnul Robin nu-l reparase. Privind înauntru, descoperiserăm că acolo se țineau toate dulciurile și ciocolatele existente și viitoare... Era mai bună decât orice comoară pe care am fi găsit-o jucându-ne, era o comoară adevărată.

— Cine coboară primul? a întrebat Thiago privindu-mă și încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Tu ești cel mai mare, așa că tu.

L-am privit cu seriozitate și încercând să par mai mare decât eram.

— De acord, a spus el zâmbindu-i lui Taylor și apoi uitându-se la mine, dar nu e nevoie să coborâm toți trei, doi sunt de ajuns. Celălalt rămâne să supravegheze și-i dăm marfa.

Marfa... lui Thiago îi plăcea la nebunie să folosească cuvinte care mie nici nu mi-ar fi trecut prin minte. Ce marfă? Erau dulciuri!

Eu și Taylor ne-am privit, nehotărâți și temători să continuăm. Eram moartă de frică, totul era întunecat și vântul făcea copacii să se miște ciudat. Chiar dacă n-aș fi recunoscut niciodată, îmi era o frică îngrozitoare de domnul Robin, așa că preferam să cobor și să fiu cu Thiago decât să rămân singură acolo, în mijlocul grădinii, unde mi se putea întâmpla orice.

— Vin eu cu tine, am spus, luându-i-o înainte lui Taylor.

— Foarte bine. Atunci, T, tu rămâi aici, afară, i-a zis Thiago, imitând felul cum i se adresa Taylor.

La început a fost foarte confuz, dar cu timpul am ajuns să mă obișnuiesc. Era ceva caracteristic fraților și tatălui, fiindcă toți aveau un nume care începea cu T.

Thiago a vârât mâna prin gaură și a îndepărtat piedica de la fereastră. Aceasta a făcut puțin zgomot, dar în liniștea deplină a părut să răsunе prin toată casa.

— Șșt! i-am zis, deschizând larg ochii și simțind un nod în stomac. Dacă suntem prinși...

Fereastră s-a deschis și Thiago și-a vârât capul ca să se uite înauntru.

— Suntem sus de tot. Mă sprijin pe masă și te ajut să cobori.

Am încuviințat, privindu-l agitată când și-a trecut picioarele prin fereastră și a sărit frumos pe masa de acolo.

— Să nu întârziți mult, mi-a spus Taylor cu ochii lui albaștri, strălucitori și speriați.

Atunci a venit rândul meu. Mi-am vârât picioarele prin gaură și am știut că nici moartă n-aș fi putut să cobor acolo singură dacă n-ar fi fost Thiago, care crescuse în mod surprinzător în vara aceea, spre deosebire de mine și de Taylor, depășindu-ne cu aproape un cap pe amândoi.

Când Thiago mi-a dat drumul, am simțit ceva uimitor văzându-ne acolo, împreună — o conexiune incredibilă care se creează doar când faci ceva periculos. Am râs amândoi când am văzut rafturile pline de ciocolate, dulciuri și prăjituri.

— Haide, Kam, mi-a spus ajutându-mă să cobor de pe masă.

Ne-am grăbit să luăm cât mai multe dulciuri cu puțință și să le vârâm în ghiozdane. Era paradisul pentru orice copil: atâtea dulciuri și toate la îndemâna noastră. Când eram deja cu ghiozdanele pline, am auzit un zgomot.

M-am întors automat spre Thiago, cu ochii larg deschiși de teamă și de surescitare.

— S-a trezit, a spus Thiago privind-mă alarmat.

Alt zgomot.

Amândoi am lăsat ce aveam în mână, am închis ghiozdanele și ne-am apropiat de fereastră. Thiago i-a dat ghiozdanele lui Taylor cât a putut de repede.

— Du-te, te prindem și noi imediat din urmă! i-a șoptit alarmat.

Taylor a încuviințat speriat și a luat-o la fugă cu cele două ghiozdane în spinare. M-am uitat la Thiago, care trebuia să mă ajute să urc ca să ies pe fereastră.

— Ajută-mă! i-am spus când am văzut că se întoarce spre mine cu un zâmbet pe chip.

— Mai înainte vreau ceva în schimb, mi-a zis împielit.

— O să-ți dau ciocolata mea, dar trebuie să ieșim de aici! am spus, cu teama că ne va prinde domnul Robin.

— Nu vreau ciocolata ta, vreau un sărut... de la tine, a răspuns, lăsându-mă cu gura căscată.

— Ce scârbos, nici moartă! i-am răspuns instinctiv.

El s-a întors și s-a sprijinit pe mâini ca să-și ia avânt să se ridice.

— Atunci aici rămâi, mi-a trântit, pregătit să sară.

— Stai! i-am zis apucându-l de tricou și trăgându-l ca să nu mă lase.

Dintr-odată, nu știu de ce, gândul de a-l săruta pe Thiago mi-a provocat altceva decât scârbă... mi-a trezit curiozitate.

— O să mi-l dai? m-a întrebat privind-mă fix.

Prin mintea mea de copilă de zece ani au trecut o mie de gânduri incoerente, dar n-am putut evita să simt că mă ia cu leșin când l-am apropiat de mine.

Și atunci și-a unit buzele cu ale mele. A fost foarte ciudat, și cald, și scârbos, dar n-am uitat niciodată momentul acela, cu atât mai puțin strălucirea din privirea lui Thiago când s-a dezlipit de mine și, cu un zâmbet radios, m-a ajutat să ies din infernul plin de dulciuri. Am alergat ca nebunii ținându-ne de mână, până l-am ajuns din urmă pe Taylor. Încă-mi amintesc emoția și bucuria pe care le-am simțit când în sfârșit ne-am văzut prada.

În noaptea aceea a fost primul meu sărut... și ultima noastră aventură.

KAMI

Șapte ani mai târziu...

Când am deschis ochii în dimineața de 1 septembrie am simțit o furnicătură ciudată în stomac, o senzație care voia să mă facă să cred că lucrurile puteau fi altfel în anul acela. Nu că aș fi avut vreun chef deosebit să încep ultimul an de liceu, dar îmi doream să mă întorc la rutină. Îmi petrecusem ultima lună de vară cu părinții și fratele meu mai mic, și asta îmi epuizase răbdarea. De ce părinții insistau să petrecem împreună o lună la plajă, când ei de-abia se suportau?

Eram foarte sigură că nu mama era cea care insistă să mergem în continuare împreună în vacanțe. Știam aproape sută la sută că era ideea tatălui meu, Roger Hamilton, care încă insistă să creadă că familia noastră nu era de tot destrămată.

Iar eu nu aveam să-i spulber iluzia... Cel puțin, nu din nou.

Gândul acela m-a făcut să las privirea în jos aproape automat spre încheietura mâinii. Ochii mei s-au fixat din nou, așa cum se întâmpla de ani buni în fiecare zi, pe cicatricea care-mi împodobește pielea: un triunghi perfect de culoare mai deschisă decât restul pielii ușor bronzate. Încă-mi aminteam cât de mult mă duruse, și în ciuda

anilor care trecuseră, de fiecare dată când o priveam mă străbătea o durere în piept care nu era doar fizică. Cum se putea schimba totul, așa deodată? Cum se făcea că, în loc să rămânem niște copii inocenți, copilăria noastră fusese marcată pentru totdeauna?

Mi-am alungat din minte imaginea care mi se arăta din nou din fața ochilor și mi-am impus să nu mă mai deprim pentru ceva ce se petrecuse în urmă cu atâta vreme.

M-am dat jos din pat și am intrat în baie. Totul era impecabil, nimic nu era nelalocul lui. Uneori mă enerva atât de mult să mă întorc acasă și să văd că nimic nu mai era așa cum lăsasem, încât dorința de a țipa și de a da naibii totul aproape că îmi învingea personalitatea tăcută, supusă și perfectă pe care o afișam mereu în fața întregii lumi. Dacă-ai ști cineva cum sunt eu în realitate...

M-am spălat pe față și pe dinți și m-am pieptănat încet, observându-mi chipul și trăsăturile care mă defineau. Nu-mi plăcea înfățișarea mea, dar mi-ar fi plăcut să nu semăn atât de mult cu mama. Moștenisem același păr blond, puțin ondulat în cazul meu, și aceleași gropițe în obraji. Cel puțin, ochii mei nu erau ca ai ei, de un albastru impecabil, ci erau căprui, precum cei ai tatălui meu, cu gene lungi și dese. Avusesem noroc să port aparat dentar doar un an, așa că dinții îmi erau perfect aliniați de când intrasem la gimnaziu. Însă aveam complexe, desigur, ca toată lumea, complexe pe care mama nu se sfia să mi le scoată în evidență. De exemplu, când am împlinit cincisprezece ani, am început să am acnee... Era firesc la vârsta aceea, ba chiar prietene de-ale mele continuă să aibă și acum aceeași problemă. Evident, detestam punctele roșii care îmi apăreau fără sens pe bărbie sau pe frunte, dar mama făcuse din asta o tragedie. M-a pus să mă duc la cinci dermatologi, să-mi schimb dieta aproape cu totul și să mă supun unui tratament care a costat-o o avere.

Doi ani mai târziu, aveam pielea ca o piersică... dar tot continuam să mă machiez când mă duceam la liceu, ca nu cumva să arăt lumii cearcănele sau vreunul dintre pistrii. Kamila Hamilton trebuia să fie întotdeauna perfectă, la fel ca mama ei, care era regina de gheață, înaltă, blondă, extrem de subțire și elegantă, obsedată de aspectul fizic. Întotdeauna menținându-și calmul în fața oamenilor. N-o văzusem niciodată pierzându-și cumpătul... Mă rog, doar o dată, în ziua aceea nenorocită când curiozitatea pe care o aveam de mică a schimbat totul.

Lângă măsuța de toaletă de lângă dulap se afla un manechin cu o rochie de vară de un albastru marin. Îmi plăcea la nebunie rochia, era simplă și prea scumpă, la fel ca toate hainele care-mi invadeau dulapul. Mi-ar fi plăcut s-o port pentru prima oară la o cină sau la o petrecere, nu în prima zi de liceu. Dar așa era mama: lucrurile pe care mi le cumpăra veneau însoțite de câte o clauză externă, de exemplu, să decidă ea când trebuia să le port. Nu puteam să fac nimic ca s-o schimb: trebuia să mențină aparențele mai presus de orice, iar eu pur și simplu eram prea obosită ca să mai lupt împotriva mamei.

M-am machiat și m-am îmbrăcat. Rochia era scurtă, fiindcă afară erau vreo patruzeci de grade, și era asortată cu niște sandale frumoase albe, ce-mi puneau în evidență pielea ușor bronzată.

Mi-a plăcut reflexia pe care am văzut-o în oglindă, dar nu și persoana care mă privea. De ce eram atât de tristă? Din cauza lui Dani?

Cu el lucrurile nu se încheiaseră bine vara trecută... Încă-mi aminteam noaptea aceea ca una dintre cele mai groaznice nopți din viața mea. De ce naiba făcusem așa ceva? De ce naiba cedasem la ceva ce nu eram pregătită?

Eu și Dani începuserăm să ieșim în ziua în care am împlinit cincisprezece ani. După Thiago nu mă mai sărutasem cu nimeni, iar Dani a fost singurul cu care

am decis să fac asta din nou. Din ziua aceea am devenit inseparabili, însă ceea ce a început ca o relație normală de liceeni s-a transformat în cele din urmă într-un angajament ridicol, în care familiile noastre au început să ne planifice viețile și să ne spună ce trebuia să facem în fiecare moment. Dani era fiul primarului, iar tata era avocatul și administratorul averii lui. Tata studiase la cele mai bune universități, a absolvit *summa cum laude* la Yale și și-a luat doctoratul în administrație și investiții la bursă la Universitatea din New York. Administra averea multor oameni de afaceri, inclusiv pe cele ale puținilor oameni care locuiau în orașelul nostru, Carsville. Călătorea mult și îl vedeam puțin, dar era omul pe care îl iubeam cel mai mult pe lumea asta.

Pentru mama, regina aparențelor, faptul că fiica ei ieșea cu fiul primarului era ca și cum ar fi fost la Disneyland. La început, mă încântase că o puteam mulțumi în sfârșit cu ceva, dar relația cu Dani a devenit treptat o colivie în care eu nu aveam niciun cuvânt de zis. Deși pe Dani nu-l prea interesa ce spuneau părinții lui, suferea și el presiunea aparențelor, la fel ca mine. Băiatul dulce de odinioară, foarte chipeș, pe care-l iubisem nebunește, a devenit prost dispus, uneori încăpățânat, și nu se gândea și nu trăia decât pentru sex. Îl iubeam mult, dar nu mai eram îndrăgostită de el... Și cu atât mai puțin după cele întâmplate ultima oară când ne-am văzut.

Am închis ochii, încercând să alung amintirea, și am ignorat mica voce a conștiinței care-mi amintea neîncetat că va trebui să vorbesc cu el mai devreme sau mai târziu. Vara fusese scuza perfectă ca să pun între noi distanța de care aveam nevoie, dar multe lucruri rămăseseră nespuse și... să-mi pierd virginitatea cu el, ca mai apoi să-l părăsesc, nu era plăcut pentru nimeni.

„Ce-ai pățit?” mă întrebasese după ce terminaserăm.

Făcuserăm sex în camera lui. Părinții lui plecaseră în weekend, iar așteptările după doi ani de relație platonice fuseseră enorme.

Dar, deși totul părea perfect, când lacrimile au început să-mi inunde obrajii, nu le-a mai putut opri nimeni... Nu mă puteam opri din plâns, și nu era din cauza durerii.

Plângeam pentru că, deși făcusem sex cu Dani, care mă iubea și mă respecta, nu reușeam să-mi scot din minte pe altcineva. În cele mai adânci dorințe ale mele continua să existe băiatul de care eram îndrăgostită.

Am încetat să mă mai gândesc la asta când Cameron, fratele meu, a intrat pe ușă.

— Mama a zis să mă duci tu la școală, mi-a spus, și m-am întors încruntată spre el.

Fratele meu mergea la aceeași școală, doar că eram în clădiri diferite. Aripa școlii primare comunica cu liceul printr-un coridor lung folosit pentru expoziții. Eu intram cu o oră mai devreme decât el, așa că de obicei îl ducea mama la școală, iar astfel piciful putea să doarmă un pic mai mult.

Era atât de încărcat, de parcă s-ar fi dus în tabără, nu la școală. Avea pe spate un ghiozdan mai mare decât el, iguana sa Juana i se agățase bine de un braț, iar la curea își legase o ploscă, o lanternă și nu știu câte alte fleacuri.

— Cameron, nu poți să iei toate astea la școală, i-am spus cu răbdare.

— De ce nu? m-a întrebat indignat, încruntându-și sprâncenele blonde și strângându-și mai tare iguana.

Șopârta aia era scârboasă și prea mare, dar fratele meu își adora iguana, așa că indirect o iubeam și eu.

— Pentru că nu te vor lăsa nici să intri în curte, i-am spus sărutându-l pe cap și luându-mi geanta, împreună

cu cheile de la mașină. Ai luat micul-dejun? l-am întrebat, ieșind din cameră urmată de el.

Cameron avea doar șase ani, mă rog, aproape șapte, dar pentru mine era ca și cum încă ar fi avut patru – era tot la fel de drăguț și de insuportabil.

– Da, de cel puțin o oră. Te-ai trezit târziu... Mama o să se supere, mi-a zis aproape împiedicându-se de unul dintre fleacurile pe care le târa după el.

– Haide, dă-mi asta, i-am spus luând plasa de pescuit broaște. Serios, Cameron? i-am zis privind neîncrezătoare plasa. Du-te să lași toate astea în camera ta.

– Bineeeeeee, a spus lungind cuvântul inimaginabil de mult.

Fratele meu a dispărut pe ușa camerei, iar eu am început să cobor scara imensă. Când eram mică îmi plăcea la nebunie, mereu mă puneam pe balustradă și alunecam până jos. Pentru o clipă de nebunie, m-am imaginat făcând asta chiar acum.

– Ce faci, Kamila? m-a întrebat o voce dulce și rece în același timp.

Am privit în jos și am văzut-o pe mama așteptându-mă în capul scărilor. Am oftat și am continuat să cobor. Anne Hamilton, așa cum am mai spus, era o frumusețe, o frumusețe care sfida legile timpului. Pe zi ce trecea părea mai tânără datorită miilor de dolari pe care-i cheltuia ca să rămână ca de douăzeci de ani, în loc de patruzeci.

– Bună dimineața, mamă, i-am spus trecând pe lângă ea și îndreptându-mă spre bucătărie.

– Ce bine-ți vine rochia, nu? Ți-am zis că e o idee foarte bună s-o îmbraci în prima zi de liceu, mi-a spus urmându-mă în bucătărie. Ce păcat că n-ai moștenit înălțimea mea, deși încă ești la vârsta de creștere...

Am făcut ureche surdă când a început cu tirada ei obișnuită. Nu era nevoie să continui să ascult. Știam pe de rost ideea: „Nu ești suficient de perfectă, nu pentru mine.”

Bucătăria era la fel de mare ca toate camerele casei. Fereastra mare de pe unul dintre pereții laterali lăsa să intre tot soarele de afară și ne înfățișa o panoramă minunată a câmpurilor care se învecinau cu proprietatea. Acolo se afla Prudence, bucătăreasa care lucra la noi de când mă știu. Era o femeie așa de plăcută, încât îmi venea să zâmbesc de cum o vedeam.

– Bună, Prue, i-am zis observând ce prepara: omletă cu șuncă.

Mmm, am salivat.

– Bună dimineața, domnișoară, mi-a spus foarte formal, pentru că era mama de față. Ca de obicei? m-a întrebat, referindu-se la micul-dejun.

– N-am încotro, am răspuns punându-mi o mână sub bărbie și observând cum Prue tăia pe jumătate un pomelo și mi-l oferea împreună cu o ceașcă de cafea.

Ce n-aș da să mănânc ouăle acelea...

– Kamila, am nevoie să-l duci pe Cameron la școală și la întoarcere să treci pe la club ca să mă ajuți să pregătesc ceaiul cu mamele de la asociația părinților, mi-a zis mama, ignorând oftatul meu.

– Foarte bine, am spus, gândindu-mă la orice, mai puțin la ce-mi spusese ea.

Chiar atunci a intrat tata. Era înalt, cu burta proeminentă și părul deja cărunț, dar cu un zâmbet care-mi atingea sufletul. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă sărute pe creștet.

– Bună, frumoaso, mi-a zis așezându-se lângă mine.

Tata era opusul mamei. Văzându-i, credeai că e chiar adevărată atracția contrariilor. Ceva trebuie să fi văzut unul la altul, încât să se căsătorească și să aibă doi copii, dar eram sigură că astfel de relații au dată de expirare și era de-ajuns să te uiți la căsnicia lor ca să-ți dai seama că așa e. Îi ținea uniți faptul că tata era prea bun ca s-o înfrunte pe femeia de lângă el, așa că toți eram supuși influenței ei reci și distante.

Eu îl iubeam mult pe tata – într-un fel, el fusese cel mai bun tată cu putință având în vedere situația, deși cumva știam că el mă învinovăța fiindcă îi mărturisisem ceea ce ochii mei nevinovați văzuseră în acea noapte de neuitat. Zicala „ceea ce nu știi nu te afectează” definea perfect filozofia omului care se așeza lângă mine și mânca omletă de parcă n-ar fi avut deja colesterolul suficient de mare.

Când a apărut Cameron pe ușă, m-am ridicat, dornică să ies din bucătăria aceea în care domneau tensiunea și reproșurile nerostite.

Fratele meu își lăsase toate jucăriile în camera lui și, slavă cerului, se îmbrăcase cu hainele pe care i le pregătise mama. Purta niște blugi și un tricou polo de firmă pe care avea să-l facă harcea-parcea. N-o să înțeleg niciodată ce rost are să cheltuiești milioane de euro pe haine Ralph Lauren pentru un copil care doar se joacă prin curte.

În timp ce ne îndreptam spre mașina mea, o decapotabilă albă care fusese a mamei, dar pe care o înlocuiseră cu un Audi roșu strălucitor, ochii mi s-au abătut spre camionul unei firme de mutări ce parcase în fața casei de alături.

Literalmente, inima a încetat să-mi mai bată pentru câteva clipe și apoi a reluat o goană fără oprire.

— Vom avea vecini? a întrebat fratele meu, încântat.

De șapte ani nu mai locuia nimeni în casa aceea, nici în cea a domnului Robin, care murise în urmă cu patru ani. Cameron se plângea mereu că nu avea cu cine să se joace, iar emoția din vocea lui m-a făcut să înțeleg că acel camion însemna pentru el exact contrariul a ceea ce însemna pentru mine.

Mi-am pus ochelarii de soare pe care-i aveam pe cap, ca să văd mai bine, și cu inima cât un purice am văzut cum o motocicletă parca în fața camionului, iar cineva se dădea jos de pe ea și se îndrepta spre casă.

De la distanță era imposibil să văd despre cine era vorba, dar furnicătura care mi-a străbătut tot corpul nu putea să însemne decât un singur lucru.

— O să întârzi, a zis fratele meu din spate.

Rămăsesem atât de încremenită încercând să zăresc despre cine era vorba, încât uitasem unde mergeam.

— Urcă în mașină, i-am spus deschizând ușa din stânga.

— Se poate să mergem fără capotă? mi-a cerut, sărind în scaun.

Am apăsat pe buton și capota s-a deschis, ca să ne vină astfel aerul direct în față. Am făcut totul cu mișcări automate, deoarece toate gândurile mele erau concentrate asupra persoanei care tocmai coborâse de pe acea motocicletă.

Am pornit mașina și am băgat în marșarier până am ieșit în stradă. Urma să trecem exact prin fața motocicletei și să am ocazia să văd cine erau cei care, începând de atunci, aveau să ocupe casa care păstra atât de multe amintiri.

Mi-a fost de-ajuns doar o secundă să văd că era adevărat ceea ce îmi spuneau toate celulele corpului meu. Ochii lui s-au așintit asupra alor mei, ascunși în spatele